

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
13, rue du Pardal, Perpignan
Envia l'import de les subscripcions
i els donatius al
C. C. Postal Montpellier n.º 496 26
Josep Buiria, 13, rue du Pardal,
Perpignan (Pyr.-Or.)
Abonament per a 10 exemplars: 60 fr.
Franquig incluit,
Preu de l'exemplar: 5 fr.

Endavant

FEDERACIÓ — DEMOCRÀCIA — SOCIALISME

— ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA —

ABRIL 1931 Més viva que mai la
nostra fe catalana i
la nostra voluntat
ABRIL 1947 republicana.

VISCA LA REPUBLICA

El Socialisme català pren posició en la lluita per CATALUNYA i per la LLIBERTAT

Editorial

POSICIONS CLARES

Heus ací els resultats polítics del nostre Vè Consell de Coordinació. No són pas fets per a sorprendre a ningú, al contrari: si alguna qualitat hem de reivindicar pel nostre Moviment, és la de la conseqüència i la de la fidelitat a una línia de conducta, obediències als interessos, per nosaltres supremes, de Catalunya i de la Llibertat.

Les resolucions que publiquem al marge no fan més que ratificar les posicions que des de sempre ha vingut defensant el Moviment. A tot arreu on han pogut fer-ho, als organismes d'unitat i als institucionals, a l'Interior i a l'Exili, els socialistes catalans han proclamat constantment que la unitat de la Resistència era la condició indispensable de la nostra victòria. Hem volgut que aquesta unitat es fes sobre la base dels organismes ja existents, enlloc d'ignorar-los i menysprear-los. I hem precisat, perquè no hi hagués confusió, el nom d'aquests organismes, que a Catalunya són el C.N.D.C. i l'A.N.F.D., en la qual, per un relleu de la política espanyola que calia superar, s'han agrupat fins ara les dues sindicals.

La unitat, però, no reeixiria per a res si no estigués al servei d'una política justa. No ens ha agradat mai fer-nos il·lusions sobre el valor miraculós de la unitat per la unitat. D'ençà de la publicació de la nota tripartita que, d'acord amb el Consell Nacional, hem vingut defensant una política de retorn a les llibertats bertats democràtiques que — afirmant des del primer moment la personalitat nacional catalana a través d'òrgans de govern propis — fos el trampolí que ens permetés guanyar la nova República. Els aparells institucionals són, elements essencials: per a triomfar en aquesta lluita, sobretot en el cas de Catalunya per el que tenen d'afirmació permanent i irrenunciable. L'ur efícia, però, està subordinada a aquesta condició: la unitat a l'interior i la coordinació entorn de la única política possible.

Hem parlat molt i hem gastat molta tinta explicant tot això. Al mateix temps, però, hem actuat. A dintre i a fora de Catalunya; als organismes d'unitat i a tot arreu on ha pogut fer-se sentir la nostra veu. En aquest Consell de Coordinació hem constatat els resultats. La unitat de la Resistència Interior a Catalunya, en un únic organisme de representació democràtica nacional està aconseguint-se i s'anunciarà, esperem, d'aquí pocs dies. Les formes del seu enllaç amb l'exterior, entorn de les institucions, es precisaran aleshores — creiem — sense dificultats. És així com hem aconseguit els objectius primordials que tenim assignats, capaços de fer triomfar, en qualsevol conjuntura política, els drets i la personalitat del nostre poble.

Més que les nostres raons són doncs, les nostres accions, les que possibiliten que aquesta gran necessitat de la política catalana vagi trobant els camins de la solució. Felicitem-nos que els organismes d'unitat que — imperfectament potser — l'encarnaven fins ara no siguin més ignorats per ningú del nostre exili. Es Catalunya la que hi guanyarà si tots plegats fem una política de presència, la primera condició de la qual és situar-se en el temps i en l'espai, acceptant totes les ansies renovadores i de transformació social que glateixen en l'ànima del nostre poble.

Posicions clares, des de sempre, ens cal avui ratificar-les i així ho fem. Les anirem portant a la pràctica com ho hem fet sempre: amb tota la fe, amb tot l'entusiasme, que ens dona la seguretat de servir amb elles el destí de Catalunya i l'afany de llibertat i de justícia que és consubstancial amb aquest destí. Cercarem com hem buscat fins ara, les coincidències necessàries per a fer-les triomfar. Al costat de totes les forces catalanes de bona voluntat, amb les quals col·laborem en els diferents organismes d'unitat, i sobretot — que ningú se'n estranyi — profundament agraïm amb les organitzacions sindicals, obreres i pageses, — que constitueixen les bases sòlides damunt de les quals reposa la democràcia a la nostra terra i entorn de les quals s'axarà demà l'esforç de reconstrucció.

Aquesta certesa del paper directiu de les classes treballadores, plasmat en un programa constructiu d'acció política, social i econòmica, ens la dona, no únicament la nostra fe de socialistes i la comprensió del que passa avui pel món; sino sobretot l'experiència d'aquests anys d'exili i de clandestinitat, els quals demostren clarament que és únicament entorn de la decisió, de la iniciativa, de l'entusiasme de les classes treballadores que s'ordena el combat per la llibertat i per la reconstrucció de Catalunya.

Es amb aquesta afirmació de la unitat nacional feta entorn de la unitat obrera i resistent que acaba avui el nostre comentari. Que els nostres actes ara, de nou, expressin amb fets el que els nostres raonaments expliquen.

UNA GROLLERIA

Hem estat desagradablement sorpresos per un sol de « La Humanitat » de quats dubtes i de tons impromptis com a rèplica al nostre comentari de la crisi del Govern Giral. No el contestarem en els mateixos termes, primer perquè no és el nostre estil, i segon perquè són molts els amics de l'Esquerra Republicana de Catalunya que ens han expressat llur disgust i que localitzen l'inopinat atac com una de les reaccions del director de l'esmentat col·lega periodístic.

La versió que nosaltres donàvem de la crisi del Govern Giral és la que ha donat tota la premsa de l'exili. No ens m-reixiem, doncs, cap especial distinció per aquest motiu. Però en aquella ocasió no vàrem encara que l'actitud de l'Esquerra i d'l P.N.B. va salvar d'una situació impossible al Senyor Barcia a qui no deixava formar ministeri el seu propi partit d'Esquerra Republicana i que va trobar la manera d'endossar a catalans i bascos el seu fracàs.

Ni dièim tampoc que l'actitud d'E. R. de C. i del P. N. B. no solidaritzant-se amb la representació de Galícia ha produït una lesió sensible i de lamentables conseqüències a la intel·ligència dels tres grups nacionals que iniciada l'any 1940 a l'Argentina havia donat fruits ben estimables en l'obra del recobriment dels nostres pobles. Ara ho esmentem, no pas per a ferir a ningú, cosa que no pot produir-nos cap plaer sino perquè tenim el dret d'opinar sobre qüestions polítiques i creiem que encara es fora a temps a corregir un error i a relligar les voluntats constructives que operaven sota el signe de Galeuzca. Cal que els que s'atribueixen una representació i una direcció no en refusin la responsabilitat. Com diuen els castellans, Q'É CADA PALO AGUANTE SU VELA.

- 1 - Accentuar per tots els mitjans el combat antifranquista.
- 2 - Defensa a ultrança de la personalitat nacional catalana
- 3 - Lluitar per la tercera República.

Cinquè Consell de Coordinació del Moviment Socialista de Catalunya

Després d'examinar la situació política general, tant pel que afecta la vida del nostre poble en aquest moment de lluita per la seva llibertat com pel que es refereix al desenvolupament de la nostra força socialista, la cinquena reunió del C. C. del Moviment Socialista de Catalunya, reunit a Tolosa de Llenguadoc el dia 7 d'Abril de 1947, adopta les següents resolucions:

Posició política del Moviment Socialista de Catalunya

1. — Prosseguir i accentuar per tots els mitjans la lluita contra el franquisme procurant que del seu transcurs en surti reforçada la nostra posició socialista. Reafirmar del moviment obrer internacional i de les Nacions Democràtiques una major solidaritat i un més fort recolzament en la nostra lluita

2. — Orientar el combat contra la dictadura franquista vers l'assoliment d'una tercera República que dongui a l'Estat una estructura federativa i que vagi a una ordenació jurídica, social i econòmica que afiançi definitivament la Democràcia a la nostra terra.

3. — Per aconseguir aquesta finalitat el Moviment Socialista de Catalunya, preconiza una política de retorn a les llibertats democràtiques, com la que és senyalada en la nota tripartita del 6 de Març, donada pels Governos de la Gran Bretanya, de França i dels Estats Units d'Amèrica i del Nord, i reafirmada en el fons pels acords de la darrera Assemblea de la O. N. U., sempre que en l'aplicació d'aquesta política s'afirmi l'estructuració democràtica de l'Estat i es reconegui la personalitat política i l'organització estatal de Catalunya. Si aquesta personalitat, però, no fos reconeguda, Catalunya s'abstindria de participar en el règim transitori i es redreçaria novament en oposició al règim centralista espanyol, demostrant amb la seva oposició la inestabilitat de qualsevol situació que no compti amb el seu suport.

El Moviment Socialista de Catalunya defensarà, doncs,

La Unitat de la Resistència

El Moviment Socialista de Catalunya es ratifica en el seu proposit d'arribar a la unificació de les forces de la Resistència Catalana, fins a refundre el C. N. D. C. i l'A. N. F. D. a Catalunya, en un sol organisme de representació democràtica nacional.

Aquest organisme, defensarà, en tota conjuntura política l'afirmació de la personalitat catalana, projectant-la en la política general espanyola d'acord amb els principis federatius que han inspirat sempre el C. N. D. C.

Així mateix, el Moviment Socialista de Catalunya — conscient de les realitats socials i econòmiques que es plantejen avui a tot el món —, creu que la política catalana ha de plantejar-se també la solució dels problemes de reestructuració i cono-

mica i social. En conseqüència, farà tot el possible per posar-se d'acord amb les forces sindicals, obreres i pageses per tal de fixar els punts fonamentals d'un programa realitzable en la nova etapa política i compatible amb la reconstrucció econòmica del país.

Sobre la base d'aquest programa el Moviment Socialista de Catalunya iniciarà aquesta estreta col·laboració amb la C.N.T., la U.G.T. i la U. de R., servint així els interessos generals d'alliberació i reconstrucció del nostre poble.

La Unitat Socialista

El Moviment Socialista de Catalunya, continuarà acceleradament, — allunyat de tot exclusivisme doctrinal, — la tasca de reagrupació socialista cercant la integració en el Moviment de tots aquells sectors obrers, camperols, estudiants i tècnics que fins ara n'han estat al marge.

En aquest sentit, el Moviment prosseguirà la política d'aproximament envers el P. S. O. E., contribuint amb tot el que depengui de nosaltres a eliminar obstacles fins a arribar a l'entesa que des del primer moment ha estat un dels nostres objectius primordials.

La Unitat Sindical

D'acord amb les instruccions que donarà el Secretariat sindical del M.S. de C., tots els quadres de la nostra organització, col·laborant al treball de reorganització del Sindicats clandestins preparant-los per el combat que la classe treballadora deuria lliurar contra el franquisme i per les tasques de reorganització econòmica després de la victòria. Reafirmem el pacte C. N. T. - U. G. T. com a primer pas vers la unitat sindical. Es de l'estreta col·laboració de tots els treballadors, en un clima efectivament democràtic que sorgirà aquesta unitat sindical que no podem perseguir plantejant-la en un terreny deslligat de les corrents sindicals autènticament vives en la nostra terra.

La Unitat Nacional

El Moviment Socialista de Catalunya considera que és avui urgent l'entesa més íntima i total entre l'Interior i l'Exili.

El Moviment Socialista de Catalunya creu que les bases d'aquesta entesa han de plasmar-se entorn de la defensa de la personalitat nacional catalana. En les hores decisives que s'atansen, una Conferència Nacional Catalana — que reunís tots els sectors polítics i sindicals, i totes les representacions vives de la persistència de la nostra ànima nacional — podria fixar el pensament de tots els catalans i reunir-los en una acció conjunta i en una sola disciplina, lluitant pel triomf de les nostres reivindicacions com a poble, — conjuntament amb els altres pobles ibèrics — i reintegrant-nos finalment a la comunitat de les Nacions Democràtiques.

En aquest Primer de Maig de lluita, de dolor i d'esperança, els treballadors catalans afirmen de nou la seva voluntat, més ferma que mai, d'aconseguir la llibertat de Catalunya i l'establiment del règim de democràcia política i econòmica, sense la qual aquesta llibertat no pot existir.

NOTES I COMENTARIS

Resso i influències del discurs de Truman

Per J. ROIG

Com a conseqüència de la posició expressada pel President Truman en el seu històric discurs vers la realització moral i pràctica de la intervenció d'Amèrica en els afers europeus basada en els «loans» a Grècia i a Turquia com a primera mesura urgent davant l'amenaça expansionista de la Rússia Soviètica, la «Casa Blanca» de Washington ha començat els seus treballs de «desrussificació» de la maquinària estatal americana mitjançant la cessació immediata dels elements comunistes que fins avui ostentaven càrrecs dintre l'aparell administratiu de l'Estat Americà.

Aquestes dues mesures complementàries de la nova política americana intervencionista han provocat, com era d'esperar, un esclat de discussions a Anglaterra, les quals, malgrat la política d'apaivagament emprada pels laboristes des del Ministeri de Relacions Exteriors s'han sintetitzat en tres posicions objectives del problema.

1^a — Un sentiment d'alleujament del pes feixuc que Anglaterra porta sobre les espalles des del final de la guerra davant dels problemes internacionals en general, i dels que, com una asfíxia constant, provenen de l'Europa Central i de l'Est.

Amèrica, amb la seva acció, deslliura a Anglaterra d'aquella tasca neguitosa i moltes vegades impopular del manteniment del joc democràtic basat en el «balance of power».

Per consegüent, des d'aquest punt de vista, Anglaterra havia de veure, amb satisfacció, el discurs del President Truman.

2^a — Seguir amb atenció el desenvolupament de la política americana, que si bé s'inicia com a força garantitzadora de la democràcia a Europa, no per això deixa de constituir un perill germinatiu de dominació, les conseqüències del qual són difícils de preveure.

Amèrica, trencant amb la seva política d'aïllament clàssic i llençant-se vers el camí assenyalat pel President Wilson al final de la primera guerra mundial com a necessitat i garantia de la pau entre els pobles d'Europa, aixeca, avui, la bandera de la Democràcia.

Els anglesos, per altra part, amb el seu sentit pràctic i de laboratori no es deixen impressionar fàcilment per la forma i color amb què es presenten les coses i molt menys si aquestes coses provenen de llocs dubtosos. No es fixen amb la forma, sinó amb el contingut. Deixen de banda el color per tal d'anàlitzar els fets i les conseqüències, que un estat de fet pot portar. Per tant no és d'estranyar que la majoria del poble anglès, conscient de la gravetat de l'intervenció americana en els afers d'Europa, en aquests moments crucials de la seva història, i enduts pel neguit del demà, es preguntin què és i què vol significar, pels americans, la democràcia a Europa.

El laborisme anglès interpreta la democràcia no ja únicament des del punt de vista clàssic del dret humà a la llibertat individual i col·lectiva, a la llibertat política i religiosa, a la llibertat de premsa i reunió, a la llibertat instaurada per la revolució francesa. Sinó que valora també la democràcia com un problema de llibertat econòmica i social dintre les condicions de la producció moderna industrial, com a pedra angular per aconseguir una distribució més equitativa de l'economia mundial, sense la qual, no podria existir la llibertat ni la democràcia.

Si tenim en compte que el laborisme anglès no és de tendència revolucionària ni combrega amb utopies, sinó que la seva filosofia socialista està basada en l'evolució biològica i natural dels pobles, comprendrem fàcilment que no pot portar a cap immediatament una transformació radical de la societat. La seva concepció de la història de l'evolució dels pobles es netament positivista i evolucionista. Aquesta concepció de la democràcia el laborisme anglès es pregunta: Podrà la democràcia americana possibilitar a Europa el desenvolupament de la seva llibertat econòmica i social de què està tan necessitada per tal de sortir del marasme en què avui és troba sotmesa?

Els avanços socials en el front intern d'Anglaterra depenen de la política social que els pobles d'Europa mantinguin. Anglaterra es troba lligada actualment a la sort d'Europa. Un col·lapse econòmic d'Europa significaria, per consegüent el desastre d'Anglaterra.

Interceptar, enlloc de possibilitar cada dia més la democràcia social a Europa seria la fi del laborisme anglès. Estarà America disposada a ajudar aquesta democràcia social al continent, tant necessària a Anglaterra per a la seva pròpia supervivència?

3^a — La posició esporgadora de les branques comunistes dintre els organismes d'administració de l'Estat Americà com a mesura profilàctica contra l'avanc creixent d'aquells elements que, el servei d'interessos aliens, socaven les rels del propi Estat Americà, ha fet que els anglesos es fessin també una inspecció introspectiva buscant dintre els seus propis medis tant de caire polític, sindical, com administratiu els bacils que el laboratori americà ha posat al descobert. I els anglesos comencen d'adonar-se que les infiltracions alienes augmenten de tal forma que si bé no constitueixen encara un perill poden arribar a ésser-ho en un futur immediat. S'han adonat, per

exemple, que d'un temps ençà l'escenari polític del Partit Comunista anglès ha canviat radicalment. La pretensió d'entrar al «Labour Party» per la porta gran, defraudada per la posició del mateix negant-los el pati la sal, ha estat substituïda sagacement per la política d'infiltració constant i continua. Infiltració al «Labour Party». Presa de llocs, clau a la direcció de les «Trade Unions». Posicions privilegiades a la premsa, als llocs oficials i dintre l'administració de la Nació. Tot això dóna lloc a una mena de males: ar general.

Polaritzant aquest nou neguit dintre els medis britànics el diputat al Parlament Anglès W. J. Brown acaba de publicar un article a diversos diaris de Londres, el qual sintetitza la maniobra amb les següents afirmacions: «La democràcia, diu, és un obstacle per a l'expansió del poder soviètic. En qualsevol lloc on es troben manifestacions comunistes, queda tallada la democràcia. Els sentiments totalitaris tenen de comú la política d'infiltració subterrània, de destrucció de les essències democràtiques. Fan ús de la política de transfiguració de masses a fi d'enverinar l'ambient i apoderar-se de la direcció estatal i lligar-la a la potència que d'antuvi serveixen. A Anglaterra la infiltració a les «Trade Unions» i al «Labour Party» és notable i sistemàtica. La seva finalitat dintre d'aquests dos organismes, que constitueixen, avui, la clau de la Nació, és la d'apoderar-se de la direcció d'ambdues. La seva conspiració secreta es la d'usar i servir-se de la «Union», dels seus diners, de la massa obrera, corrompent la doctrina de la democràcia i de la llibertat que els pioners del Socialisme valoritzaren tant.

El diputat Mr. Brown acaba el seu article d'exposició amb les següents paraules: «La clàssica posició del comunisme internacional es predicar la llibertat per als comunistes i atorgar l'esclavatge per tots els que no ho són.»

Les perspectives que al laborisme anglès se li presenten, avui, un futur immediat, són les següents:

La Democràcia mantinguda a Europa pels americans, sense moltes esperances de fidelitat.

Una Democràcia social a Europa basada en els principis d'una distribució més justa de l'economia i lliure d'ingerències alienes.

Una Europa totalitària, sovietitzada.

I mentrestant l'angoixa de veure dirimits els interessos imperialistes, sota l'amenaça constant de la bomba atòmica com una nova espasa de Damocles penjada sobre la Humanitat.

Es evident que el treballisme britànic, i tots els socialistes europeus només poden acceptar la segona posició.

L'acolo de la F.N.E.C.

La setmana d'estudis catalans

Durant la segona setmana del mes d'abril, ha tingut lloc a Prades, la Setmana d'Estudis Catalans organitzada per la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya.

Els joves universitaris exiliats han aprofitat aquestes diades per a plantejar-se un conjunt de problemes que senten avui gravitar fortament damunt la vida del nostre poble. Qüestions d'ordre cultural, d'ordre econòmic, d'ordre polític... I per a discutir aquests problemes s'han reunit durant vuit dies, procurant així una «essencialíssima» que no faltés a aquestes reunions la veu autoritzada de l'Interior, la representació dels estudiants que lluita i sofreixen a Catalunya.

Les discussions s'obriren entorn de conferències que foren donades pels següents conferenciant: Josep Carrer, F. Cuito, A. Rovira i Virgili, M. Serra i Montet i Carles Pi i Sunyer. Presidí i clougué la setmana Mestre Pompeu Fabra, i gairebé totes les reunions es vieren honorades per la presència del Mestre Casals. Les reunions alternaren amb unes quantes excursions per aquestes terres rosselloneses, tan xopes de la nostra història nacional. El dissabte, dia 12 tingué lloc a San Martí del Canigó el Congrés de la F. N. E. C. a França, en el qual s'elegí el nou Consell Directiu d'aquest organisme.

Tant per la importància de les qüestions debatudes, com per l'entusiasme dels assistents, la Setmana d'Estudis Catalans, significa unes de les accions més reeixides que s'han portat a terme a l'exili. Foren dies d'intensa comunió en un identic sentiment català, i de inquieta recerca de les solucions que ha de trobar aquest sentiment al plasmar-se en acció viva, social, cultural i política.

La importància que, en el curs dels debats es donà a les qüestions d'ordre econòmic i social demostren que la nova generació universitària — filla d'una experiència dolorosíssima — copsa perfectament els bàtes d'aquest món nou i evolucionari que intenta prendre forma a Europa. És de l'íntim enllaç entre tots els treballadors — els de l'Universitat, els de camp i els de les fabricques — que pot sorgir únicament aquesta nova Catalunya que interpreti exactament les ambicions que s'affirmaven durant les diades que comentem.

La F.N.E.C. té la intenció d'editar les Conferències i el resum de les discussions. Ens reservem per aleshores un més ample comentari dels resultats d'aquestes Conferències, que, repetim-ho, han significat una plena reeixida pels nostres estudiants.

Franco i la Monarquia

En aquest mes d'abril que té per nosaltres, rasons de llibertat, ens cal fer estat d'una maniobra caracteritzadament reaccionària.

Franco ha promulgat una «Ley de Sucesion» per la qual s'organitza el país en «Reino de Espana», s'hi fixen les condicions que haurà de reunir tot possible pretendent al tron d'aquest «Rei» i s'hi assenyalen, finalment, les modalitats que caldrà seguir davant d'una eventual substitució del Dictador que, en funcions de «Rey» d'acord amb aquesta «Ley de Sucesion», continuarà, però detentant tots els poders de l'Estat. Evidentment, no és pas el més important en aquesta nova fase del franquisme, com no ho ha estat en cap de les anteriors, el contingut anecdòtic, la faramalla «zarzuelera», els ribets de farsa, que en rodegen l'actuació. En canvi, ens interessa recollir l'abast polític d'una mesura que, al nostre entendre, reflecteix, la crisi en la qual es debat el règim de Franco. En primer terme, aquesta «Ley de Sucesion» ve a ésser una mena de balanç de les relacions entre l'Estat franco-falangista i el pretendent Don Joan. En efecte, d'una forma deliberada, Franco oposa a les aspiracions de la Monarquia tradicional, hereditària, una concepció de «Reino de Espana» sobre base electiva. Sembla com si d'una manera volguda, el «Caudillo» hagués cercat el xoc amb els medis monàrquics tant de dins d'Espanya com de l'exterior. En aquest sentit, la «Ley de Sucesion» és una concepció que Franco intenta exercir damunt del Pretendent. Aquest, fins avui, s'ha refusat a acceptar que la Restauració monàrquica pogués veure's hipotecada pel manteniment de la legislació falangista i per la conservació d'una estructura de l'Estat de tipus totalitari. El Dictador, en canvi, pensa que només pot haver-hi retorn de la Monarquia tradicional si aquesta accepta les bases fonamentals del règim falangista. Per consegüent, si hi hagués hagut acord Franco i Don Joan, no hauria estat promulgada la «Ley de Sucesion» que estem comentant. Es per això, per veure si l'obliga a cedir, que el «Generalísimo» suspen damunt del Pretendent la menaça de l'elevació al tron d'un instrument més docil als seus desigs. El «Rey de Valcarca», nom amb el qual es conegut, a Barcelona, Carles VII, deu estar reflexionant si no ha arribat ja la seva hora. Coaccio i menaça, doncs, d'un costat, la «Ley de Sucesion» persegueix també la divisió dels sectors monàrquics, per tal d'afèblir el volum d'una oposició, que sumada a la republicana, mina greument l'estabilitat del règim franquista. Ara bé; aquesta darrera presa de posició del Dictador no pot deslligar-se tampoc de les inquietuds que, davant la magnitud de la crisi econòmica i el buit internacional en el qual s'ofega l'Estat franco-falangista, manifesten els mateixos homes que encara el recolzen. Descomposició del règim per raons objectives, econòmiques, manca de confiança en la continuïtat de l'actual dictadura per part de les forces socials i àdhuc militars que rodegen a Franco, impossibilitat d'integrar en el quadre del «Movimiento» un Pretendent domesticat, accentuació de l'eficàcia de l'oposició republicana amb la constitució del Govern Llopis que, en projectar-se internacionalment en un pla més flexible que el que fins fa poc havia mantingut el Govern de la República, ha permès entreveure una liquidació democràtica del franquisme. heus aci alguns dels factors que expliquen el darrer pas del «Caudillo». Resta encara, però, una raso, d'ordre internacional aquesta també, que ajuda a explicar l'esmentada «Ley de Sucesion». És la següent: Franco, en efecte, vol especular amb les contradiccions que, actualment oposen els Estats Units a la Unió Soviètica, Imagina el «Caudillo» que les dificultats presents, en lloc de desaparèixer, aniran augmentant, esdevindran permanents. De la divisió del món en dos blocs, Franco, jugant a fons l'anticomunisme, en dedueix la possibilitat d'estabilització i de conservació per al seu règim. Però, per a això necessita guanyar temps, necessita atravesar la zona perillosa per a ell de les properes reunions del Consell

de Seguretat i de l'Assemblea de les Nacions Unides. Per consegüent, doncs, té interès en cobrir una maniobra de desorientació internacional que desenvolupi la creença en una possible disposició seva a abandonar el Poder. Aquesta creença ben amada, podria conduir a la paralització d'aquells ressorts que, intervenint en el moment oportú, podrien fer culminar l'esbottament del règim franquista. Deure nostre, doncs, és denunciar des d'ara aquesta temptativa de mistificació procurant que els diferents aspectes de la tàctica franquista siguin mesurats i compresos.

Tornant però, a les relacions entre el franquisme i la Monarquia, hem de preguntar-nos el següent: Cedirà el Pretendent a les pressions de Franco i acceptarà de restablir antidemocràticament la Monarquia incorporant-hi totes les lleis, antilegals també, del règim falangista? Seria un afer ben dolent. En realitat, aleshores, la Monarquia carregaria amb totes les responsabilitats polítiques, morals i materials del falangisme. I això no ho voldrà segurament el Pretendent ni els homes partidaris de la Restauració monàrquica. Com a conseqüència, doncs, d'aquesta divisió entre el franquisme i la Monarquia que la «Ley de Sucesion» fa evident, ens trobarem la gent de l'oposició republicana més prop dels nuclis de l'oposició monàrquica? No ho creiem tampoc si no fem intervenir nous elements en la qüestió. Puix si bé la Monarquia no vol pactar, de cara a una restauració, amb Franco, tampoc vol fer-ho, de cara a un plebiscit democràtic, organitzat amb garanties per un govern provisional, amb el govern republicà. És interès de la Monarquia deixar podrir el franquisme, d'un costat, i esgotar l'oposició republicana de l'altre. Davant de la nova situació política, les forces democràtiques, republicanes, han de recapitular quins son aquells elements que poden redonar-li la iniciativa de la qual fins ara han estat mancades. Ni inèrcia jurídica, ni excessiva confiança en recolzaments internacionals; acció política i social; mobilització popular a l'Interior, que no ens faci anar més a remolc dels esdeveniments, sino ésser-ne un dels factors de terminants.

Marxistes i Anarquistes, encara ?

(Ve de la pàgina 3)

Un organisme de síntesi ?

La unitat és un fet enmig de la lluita; és sobretot damunt dels organismes obrers que recau avui la responsabilitat de menar la a bon terme. I això és així, a Espanya — com ho fou a Europa — perquè ja cap altre classe social és capaç d'aquesta empresa de direcció i de combat. Igualment ha de ser efectiva la unitat en l'acolo reorganitzadora, perquè cap altra classe social pot dirigir-la ni efectuar-la.

Les formes orgàniques que prendrà aquesta unitat no poden ara preveure's; seria endevinar-les. Aniran so gint de les exigències de la lluita, i al per exemple es desenvolupés l'ambient d'unitat sindical existent actualment a Astúries i a Catalunya, les perspectives serien ben positives.

Però adhuc suposant la persistència de la diversitat d'organitzacions, perquè no es pot preveure un super-organisme que els reunís to's — política, socials, culturals, econòmics — formant una mena de Consell del Treball

que coordinaria les diferents activitats de l'acolo obrera i tindria cura de menar-les a bon terme en funció d'un pla de conjunt?

Creiem que, en la propera etapa, aquest pot ésser un dels camins de la solució. Però sense volguer accentuar la importància d'aquesta previsió que no passa d'ésser una hipòtesi, hem volgut només en aquest article — massa poc meditat, certament — indicar les realitats socials que poden influir perquè es faci la unitat de la classe obrera entorn de l'esforç de responsabilització que la història li planteja amb gravetat, i de la voluntat alliberadora que és consubstancial amb aquest esforç. Obrim així els ulls cap als horitzons esperançadors que s'alcen davant nostre. Si aquestes perspectives son certes i en sabem ésser dignes, el nostre possible podria donar a la nostra època el sentit de la llibertat i de la defensa de la personalitat humana sense el qual el socialisme no seria res més que un altre mot acabat en l'ama.

J. PALLACH.

Aprofitant un dels seus viatges a Londres, el nostre company Serra i Moret ha tingut l'avenç de introduir el President del Govern de la República, company Rodolfo Llopis, en els medis governamentals i de direcció del Partit Laborista britànic. L'obligada discreció ens priva de citar noms i divulgar els temes que varen tractar-se. El que si podem dir és que aprofitant l'estada dels dos il·lustres socialistes a Londres, les figures més prominents del parlamentarisme, àdhuc els de l'oposició governamental, oferiren un banquet als nostres camarades en un dels salons de l'històric Parlament, banquet en el qual instituiren dues presidències, una pel President Llopis i una altre pel company Serra i Moret. Ambdós feren ús de la paraula al final de l'acte, Llopis en francès i Serra i Moret en anglès. En el curs del dinar, dos ministres del Gabinet britànic estigueren a saludar-los.

VIDA i PROBLEMES del MOVIMENT OBRER

Els aprenents de Quisling

Sabíem perfectament que els nostres comunistes de nos res només en tenien el nom. Militants en realitat d'un partit nacionalista estranger — el partit únic rus — el fet de que es dignessin de Catalunya, no significava — ni molt menys — que en fossin, ni que la servissin com els exigeix l'atribuït.

Ara bé: sota aquest camuflatge del nom, es creia, malgrat tot una certa confusió. I és que subordinar directament Barcelona a Moscou — per als que accepten aquesta subordinació — significava una certa victòria contra les tendències de sempre absorbents del Partit Comunista Espanyol que reclama que aquest lligam es faci a través de Madrid.

I heus ací que aquesta posició dels comunistes espanyols ha triomfat. La Dolores exigeix « un sol partit dins el sol Estat » i els dirigents del P.S.U.C. canten la palinòdia i diuen que aquests son, en efecte, els ensenyaments de Marx-Lenin i Stalin. Així doncs la secció catalana del Partit Comunista rus, passarà a ésser la sol-secció del Partit Comunista espanyol. I al lema « un sol partit dins un sol estat » només hi faltaria ajuntar-hi « amb un sol cap omnipotent » perquè sigui idèntic al que els nazis i els falangistes han intentat fer triomfar.

Del nom d'aquest partit, ja no en queda res. Ni socialistes, ni unificats, ni tan sols de Catalunya...

Cronica Financera

Tractats o Dictats de Comerç ?

L'estabilitat d'un règim marxa paral·lelament a l'estabilitat de la seva moneda. Una moneda depreciada reflecta una economia malaltissa, i quan la depreciació és constant és la prova més segura i palpable de la desintegració progressiva d'una economia. Les conseqüències d'aquesta desintegració són fatals, tant per als ciutadans, (principalment per als « econòmicament febles », que són els més) com per al mateix Estat. Als primers, els arruïna, puix que els preus de les coses imprescindibles per a llur subsistència cada vegada són més elevats i com que no augmenten proporcionalment llurs ingressos, es veuen obligats a prescindir de coses que els són necessàries o

automàticament el mercat negre. El problema s'ha agreujat.

Dones be, Espanya pertany avui als Estats que es veuen obligats a recórrer a la darrera de les solucions esmentades. Sense divises, sense or, sense possibilitats de contractar emprèstits i sense crèdit, ha de pagar les importacions exclusivament en mercaderies i mancada de determinades matèries primes indispensables per a la indústria (carbo, petroli, colò, etc.), i sense reserves, de fet no pot negociar tractats de comerç, sino que, simplement, ha d'acceptar o refusar els tractats que altres Estats políticament estabilitzats i econòmicament forts li ofereixen. Més que tractats de comerç en podríem

per Josep P. GATLA

veure, impotents per a remeiar-ho, com llurs estalvis són absorbits pels que disposen de les fonts de producció o dels principals òrgans de distribució. L'Estat perd el crèdit i veu la seva moneda refusada a l'exterior; no pot, per tant, utilitzar-la com a mitjà per a pagar les mercaderies que té necessitat d'importar. Però com que aquestes importacions li són imprescindibles si vol evitar una paralització de la vida de la nació, ha de recórrer a altres procediments: pagar en or, per mitjà d'emprèstits o en mercaderies o serveis. Els dos primers procediments d'oficina no podrà utilitzar-los, ja sigui perquè les reserves d'or d'un Estat que es troba en aquesta conjuntura són sovint inexistentes del tot, o bé perquè difícilment podrà contractar un emprèstitl en condicions favorables, — i contractar un emprèstitl a un tipus d'interès elevat en circumstàncies com aquestes, en lloc de resoldre el problema, l'agreuja, encara que de moment pugui semblar el contrari. No li resta, doncs, altra solució que pagar les importacions per mitjà d'exportacions. Aquesta solució, en principi no és desfavorable per a cap de les parts contractants: però si ho és, en la pràctica, per a la que necessita perennitament determinades mercaderies, sobre tot si la seva balança comercial és deficitària. En el primer cas, a conseqüència de la necessitat que té de concloure el tractat de comerç, aquest sempre serà més favorable per a l'altra part, tota vegada que unes negociacions llargues podrien ésser la causa d'un col·lapse econòmic amb totes les seves greus derivacions polítiques. En el segon cas, ha de forçar les exportacions, es a dir, es veu obligat a exportar el que pot i el que no pot i el resultat immediat és que el mercat interior del país que ha de recórrer a aquesta solució es veu privat de determinats articles, la qual cosa determina ipso facto una pujada de preus, i, a l'intervenir l'Estat per a evitar-la (fixació de preus màxims) sorgeix

dir dictats de comerç. Però, per si això fos poc, la balança comercial espanyola és deficitària (és aquest un fenomen normal), i si abans de la guerra civil podia equilibrar-se era gràcies a les remeses que els espanyols residents a l'estranger, principalment a Amèrica, feien a llurs parents residents a la península. Però avui aquesta font de divises s'ha esgotat per per dos motius: prohibició de l'emigració i fixació d'un canvi arbitrari. La prohibició de l'emigració ha fet que hagi disminuït el nombre de persones que tenen necessitat d'enviar quantitats, en moneda estrangera, a Espanya; i la fixació d'un canvi arbitrari que reconeix a la moneda estrangera un valor molt per desota de la realitat fa que ningú tingui interès en convertir els dolars, pesos, lliures i altres monedes sòlides en pessetes, i el corolari d'aquesta manca d'interès és la suspensió de les esmentades remeses. (La Chade, per exemple, paga els dividends als accionistes residents a Espanya en bons de caixa) i un increment del tràfic il·legal de divises. S'ha intentat resoldre aquest problema mitjançant la fixació de diversos canvis (per a subsidis familiars, turisme), però ha estat endebades perquè, en tots els casos, la cotització en la borsa negra és encara superior a la fixada per l'Estat.

Espanya, doncs, no té avui altra recurs que forçar les exportacions. El mercat interior manca d'articles de primera necessitat, com oli, arros, taronges, teixits, ferro, coure... la qual cosa es tradueix en un mercat negre florent; les disposicions legals per a jugar-los resulten inoperants: uns quants s'enriqueixen i la immensa majoria coneix la fam...

Ara bé, quin és l'origen de la desvalorització de la moneda? És aquest un problema prou interessant i complex per a dedicar-li l'atenció i espai que es mereix. I per a poder-ho fer així, en parlarem en el proper article.

Vi de benvinguda al company Serra i Moret

El dia 20 d'abril, organitzat per la Delegació Departamental del Moviment Socialista de Catalunya, tingué lloc a la Sala del Café de la Paix a Perpinyà, el vi de benvinguda ofert al company Serra i Moret.

A les onze en punt i amb assistència de representacions de la C. N. T., de l'E. R. de C., d'Acció Catalana, del Partit Sindicalista, Front Nacional, Estat Català, Foment de la Sardana, P. S. O. E., U. G. T., tingué lloc l'acte. La secció femenina del Moviment, amb un gust exquisit, havia decorat la sala. Les taules plenes de flors donaven un to plaent i d'agradosa distinció.

El company Brufau pronunciat uns mots de benvinguda i agrai, en nom de la Delegació Departamental, el concurs de tots els presents.

El senyor Claudi Ametllà feu us de la paraula i durant el seu curt, però, brillant parlament feu ressortir la personalitat rellevant del company Serra i Moret i insistí en la necessitat que tenim tots els catalans, en aquesta hora difícil, de restar units i de treballar per la grandesa de la nostra Pàtria.

El company Serra i Moret, vivament emocionat, agrai aquella prova senzilla i sincera d'afecte de tots els catalans del Rosselló. I endut pel to íntim i cordial de l'acte s'estengué en consideracions de política general i, sobretot, posa de relleu la gran tasca que espera realitzar amb el concurs de tota la gent honrada de casa nostra.

Una xaridrosa ovació ofegà les darreres paraules del gran economista i conferenciant.

Responsabilitat de la classe obrera. De la oposició a la reconstrucció

Si intentéssim definir en poques paraules quin és el signe sota el qual s'organitza la nostra època, diríem: sota el signe de la renovació. Renovació o Revolució, tant li fa. La revolució, en efecte, no és — no ha estat mai — el moment violent que ha signat un nou moment del procés revolucionari. La revolució és un intens procés social a través del qual escapitren les estructures de la societat. Pot prolongar-se en el temps, i s'acompanya sovint de fenòmens violents, d'agitacions massives. Però també pot produir-se i el que ocorre actualment a la Gran Bretanya, a l'Europa oriental i França en dona fe — després d'una guerra i sense manifestacions exteriors de violència, per el joc d'influències exteriors, per exemple, o per la fallida d'unes forces socials determinades: l'estrèit i la gran burguesia col·laboracionista en el cas francès.

El que és ben evident és que aquesta transformació de les estructures de la societat es produeix gràcies a la conquesta del poder per unes noves classes que l'organitzen d'acord amb llurs interessos i ideologies. Quan aquestes classes modifiquen només el sistema polític que regira la vida d'un país, les revolucions són revolucions polítiques. Quan les classes dominants transformen el règim de producció i de propietat, la revolució que fan és la revolució social.

El règim de producció i de propietat tendeix a modificar-se arreu d'Europa. Enmig de grans dificultats, el nostre continent, arruïnat, està operant una pregona transformació en les seves estructures econòmiques. Graviten damunt d'Europa exigències d'ordre econòmic que no pot desconèixer, evidentment, i que la fan dependent del capitalisme americà en aquesta primera etapa de reconstrucció. Però és ben clar que únicament s'alliberarà d'aquesta dependència en funció del seu esforç reconstructor, de la coordinació que sapiga establir entre els sistemes econòmics dels diferents països i llurs zones d'influència extra-continental; i — sobretot — del zel amb el qual es guardin i s'amplifin aquestes reformes d'estructura que s'han ja iniciat arreu del continent.

Les classes socials propulsores d'aquestes reformes són les classes obreres, a través de llurs organitzacions polítiques i sindicals. I és doncs damunt de la classe treballadora, enquadra en els sindicats, que reposa avui el procés de reconstrucció europea. És ben evident en efecte, que sense la garantia dels organismes sindicals assegurant la voluntat creadora dels obrers, deixar avui diners a Europa seria un mal negoci. Els crèdits americans a Anglaterra podran ésser aprofitats perquè les T. U. són les principals impulsores de la política de reconquesta econòmica de l'Exterior. L'acord de la

Sota el signe de la Renovació Social

MARXISTES I ANARQUISTES, ENCARA ?

C.G.T. francesa garanteix l'èxit del plan Moynet. I és únicament — repetim-ho — en tant que les organitzacions sindicals ampliaran i desenvoluparan les reformes d'estructura tot just encetades, que podran garantir, a mesura que la col·lectivitat vagi fent-se càrrec de les principals fonts de producció, la reconstrucció que llurs països necessiten i que els alliberarà de la dependència exterior.

Es doncs just, si l'anàlisi que precedeix és cert, dir que és damunt de la classe treballadora europea que reposa avui, en gran part el destí polític, social i econòmic del nostre continent; i les possibilitats de benestar material i d'independència política i moral. Ara bé; la classe treballadora només sabrà fer front a aquesta nova situació de directora de l'esforç social, si sap adaptar-hi la seva consciència. Car es un salt ben bruscat el passatge de l'oposició o revolucionària a la construcció revolucionària. Preguntem-nos ara, abans de passar endavant, si aquestes raonaments que ens hem fet i que ens semblen vàlids per Europa, s'aplicaran igualment a casa nostra una vegada el fanquisme hagi desaparegut. I contestem-nos, també a aquesta pregunta concreta: « estarà preparada la nostra classe obrera per a fer-se càrrec de la greu responsabilitat que li caurà al damunt ? »

La situació que ens espera a Espanya

La pobresa del nostre país, que li coneix millor que la classe treballadora que en mesura cada dia la gravetat miserable? La pobresa d'Espanya es deu en gran part al parasitisme i a la desorganització que el falangisme ha cultivat durant deu anys. Però hi ha causes més pregones, que el falangisme no ha fet més que agreujar: manca d'un utilitatge industrial modern, sistema de transports mal concebut i insuficient, poc utilitatge — i endarreriment de la tècnica — agrícola.

Encara, en un altre ordre de causalitat, trobarem raons d'estructura social, la modificació de les quals, en el primer temps, farà més prementants les nostres necessitats: el règim agrari a les terres castellanes, només pot ésser transformat amb resultats positius si comptem amb la possibilitat de dotar el camp de mitjans tècnics suficients. I, ultra això, ens trobarem amb un país que, suposant que aconseguixi els crèdits inicials, haurà perdut mercats molt importants i difícils de reconquerir. El règim que succeirà al franquisme heretarà les seves culpes en el pla econòmic, social i internacio-

nal. La pota dels pressupostos, la disciplina en el règim de salaris, l'organització de la producció buscant abans que res l'interès col·lectiu. L'esforç de reconstrucció i d'exportació, — poden significar remeja a aquestes culpes, a condició que el règim que deuria aplicar-los pugui posar-los a la pràctica. És necessari explicar que només podrà fer-ho si la classe treballadora se sent profundament solidària d'aquest règim? I no és ben clar que els obrers només se sentiràn solidaris d'un règim

per J. PALLACH

que sàpiguem que és profundament seu, ampliatment democràtic en el terreny social i polític, que els dongui la seguretat, per la seva estructura interna, de què el producte de l'esforç reconstructor no servirà a uns quants privilegiats, sino a tota la col·lectivitat? Les condicions que graviten damunt nostre semblen doncs semblants a les que hem vist que regien a Europa. És damunt de la classe obrera peninsular que reposen avui les darreres possibilitats d'aixecar materialment i moral el nostre país. I ara, insistim sobre el tema: « estarà la nostra classe obrera preparada per a forjar i consolidar aquest règim de profunda renovació social que les circumstàncies històriques propicien actualment a casa nostra ? »

La divisió tradicional de la nostra classe obrera

Si ens aturem a un examen superficial de la qüestió direm que estem més mal dotats que els altres moviments obrers europeus per a resoldre la situació. A tot arreu d'Europa, per exemple, la unitat sindical sembla gairebé establerta. A casa nostra subsisteixen — i segurament subsistiràn — dues potents centrals sindicals.

La divisió ideològica del moviment obrer, sembla també vençuda a la resta del continent. Tant els partits socialistes com els comunistes es proclamen « marxistes » i aquesta filiació doctrinal sembla donar-los un front ideològic comú. No hi ha nuclis importants del moviment obrer que es reclamin de l'altra branca en la qual s'escindí la Internacional. Els dos fronts en els quals es desenvolupa l'acció obrera a Europa — polític i sindical — semblen menar-se amb el màxim de circumstàncies favorables. I nosaltres, aparentment, som desfavorats en aquesta qüestió.

Però si no ens hem d'aquest primer cop d'ull i ens preguntem si aquesta unanimitat doctrinal és alguna cosa més que apariència, veurem que sota la comuna denominació de « marxistes » gairebé avui, a l'interior del moviment obrer continental, les mateixes diferències que s'han afirmat — sota formes diferents — a la península. I nosaltres creiem que el fet d'haver-les afirmat i precisat durant tant temps ens ha donat, precisament, una experiència preciosíssima, que per l'amunt

de les esquemes doctrinals, ens fa veure on rau la clau de les discrepàncies i ens permet així superar-les.

Si això és cert, ens trobaríem que el retràs aparent en el qual ens trobem significaria un avenç en realitat. Car les diferències profundes que separen dues concepcions de com s'ha d'organitzar la nova societat, subsisteixen fortament a Europa — dintre de la classe obrera — mentre que l'afirmació constant d'aquestes discrepàncies a la península — junt amb les experiències recollides durant la nostra revolució — ens permetria de trobar, (abans possiblement que la crisi s'hagi resolt als altres països) la base comuna des de la qual poder, adhuc, orientar l'evolució d'aquesta crisi, inevitable, a la resta del continent.

La distinció entre marxistes i anarquistes, és una distinció que, sota formes depassades per la història, planteja problemes presents i urgents. És únicament acceptant-ne tota la gravetat que els arribarem a vencer. Això és el que ha fet durant molts anys la classe treballadora de casa nostra i és per això que avui som potser capaços de superar-los i de trobar el camí per a resoldre'ls.

El problema de la Llibertat

Dixant de costat l'anèdota personal, les diferències entre Marx i Bakunin recauen sobre un fet fonamental: el problema de la llibertat. La revolució social, serà una revolució democràtica o una revolució dictatorial? Els òrgans dirigents d'aquesta revolució, en el pla polític i econòmic, aniran de baix a dalt, prendran força en la saba de la vida obrera popular — sindicats municipals —, o s'allançaràn gràcies a una estructura tècnica i burocratitzada, amb moltes estadístiques i poca democràcia; mogut tot plegat només per la màquina d'un partit omnipotent i om-

niscient ?

Es el veritable problema del temps present. El denuncia Koestler en els seus assaigs sobre el règim soviètic. Sense democràcia la transformació de l'estructura social és una enganyifa. Encara que nominalment l'Estat sigui propietari de les fonts de producció, la qüestió és saber qui és propietari de l'Estat. Si ho és, com a la U. R. S. S., la burocràcia tot poderosa, la desigualtat en el repartició de la renda nacional, entre els treballadors sense drets sindicals i els dirigents de l'aparell social, fa perdurar i sovint agreuja les injustícies del règim capitalista.

Léon Blum, recentment, diferenciava la revolució socialista de la revolució directorial; de la revolució dels directors. I no és contra aquest Estat dels directors, monolític i centralitzat que s'aixegen les corrents llibertàries a casa nostra ? El plantejament d'aquesta qüestió — creiem nosaltres — cada dia serà més viu; i cada dia serà més necessari que tothom prengui posició. Avui a Europa la classe treballadora ha d'escollir damunt d'un dilema que abans semblava una disputa de doctrinaris. I va escollint a tot arreu. A Rumania, a Bulgària, a Itàlia. Els resultats d'aquesta elecció no els coneixerem encara; els veurem més endavant i nosaltres podem fer molt perquè siguin uns o altres.

Car nosaltres, pensem, hem escollit ja. Influïm segurament en aquest decalatge temporal que ens fa avançar, sense circumstàncies d'ordre psicològic, social i històriques. L'experiència preciosa de la guerra civil i el tast de dictadura comunista que ens proporciona, també és cert que això no vol pas dir fer-se il·lusions. Tot el que diem només serà positiu si aconseguim trobar la síntesi entre dues posicions que nosaltres coneixem bé mentre que els altres encara les veuen com esborrades per els esquemes teòrics. Serem capaços de trobar la síntesi que faci fecunda la diferenciació, reunint i als elements que, en l'afirmació socialista i en l'afirmació llibertària, no poden anar separats sense deformar l'una i l'altra ?

No creiem que sigui gens comòdir de quinà manera ho anirem fent. Pensem que s'equivoquen els que somiem amb fórmules fetes, amb partits i nous i altres coses així. És més prudent prevenir una lenta evolució dels organismes obrers, segons les seves propietats, i atèntes se a les realitats que cada dia pesaran més damunt seu. I aquesta evolució no va tingué n'ja lloc sota els nostres ulls ?

Pel costat socialista hi ha avui im-

portants corrents de pensament que intenten defensar-se d'aquest perill d'ofegament d'un Estat tot poderós com el que ens prometen certes posicions doctrinals, i que s'adonen que la única garantia dels socialistes és l'arrelament democràtic de tots els òrgans de la vida col·lectiva. On millor trobar aquests òrgans que partint de les realitats democràtiques d'avui ja, és a dir dels municipis i dels sindicats ? En quant a la gestió de les empreses nacionalitzades, nosom tots plenament conscients de la importància de les federacions d'industries per a menar-la a terme, donant però netament intervenció als treballadors de la empresa ?

L'experiència de Juliol es prou preciosa perquè refusem la posseguda d'entitats col·lectivitzades, sense plans de conjunt, que reunixin i coordinin les diferents activitats, entrant amb totes al límit d'acció econòmica que la col·lectivitat necessita. Però també ens permet mesurar el costat positiu d'una experiència que ben sovint posà de manifest la indubitable voluntat i capacitat dels Consells de Fabrica, i l'arrelament d'aquests organismes en el cos viu de l'activitat nacional. I son aquestes experiències les que van donant avui la nova actitud als socialistes (que saben que sense llibertat el socialisme no és possible).

D'altre costat, a Espanya, els sindicalistes senten la necessitat de l'acció política. Reconeixen aquesta intervenció, no en un canvi de postura ideològica, sino en les exigències de la realitat social i nacional. No son aquestes exigències les que decidiren a la C. N. T., l'any 1936, a optar per la intervenció ? Doncs és ben evident que no han desaparegut i que, si és cert tot el que hem escrit abans, no tan sols no desapareixeran al caure Franco sino que augmentarà llur importància: Aquesta noçta de la gran responsabilitat a la qual havíem de fer front era aleshores, i serà demà l'expressió subjectiva d'aquest canvi de situació general que planteja tota una nova actitud a la classe obrera.

El refus d'intervenir en la vida política, és una forma definida de lluita « oposicionista ». Quan l'evolució de les circumstàncies fan recaure damunt la classe obrera la única possibilitat de reconstrucció i de vida nacional, l'apoliticisme es transforma segons lleis pròpies el cicle de les quals no es pot prevenir exactament. Però és en funció d'aquest cicle que es farà la síntesi que és necessària.

Les raons de la nostra confusió es troben doncs sobretot en la creença que aquesta evolució i posa sobre fets no únicament ideològics sino objectius, socials: la marxa de l'evolució històrica que fa avui indubitable per al moviment obrer d'encarar-se davant dels problemes de la reconstrucció dels països; que farà, cada dia més, dependre de la seva capacitat i de la seva voluntat, l'evitar l'esfondrament de la civilització i les asagracies d'una nova guerra.

(Segueix pàgina 2)

El Moviment Socialista de Catalunya parla als catalans de França

Tres conferències del company Serra i Moret

Els nostres companys de la Secció de Tolosa del Llenguadoc han demostrat una excel·lent capacitat d'organització. Els carrers estan inundats de cartells i volants anunciats de la conferència. A l'hora anunciada la gran Sala Senechal està plena de gom a gom malgrat escurecs a les festes de Pasqua en les quals molta gent surt de vacances.

Tot i l'aire de les grans solemnitats. Presideix el maire i diputat de Toulouse, el culte M. Badiou. Obre l'acte amb una vibrant salutació al nostre company Serra i Moret, als socialistes catalans i als ciutadans de Catalunya que treballen per la prosperitat de la bella vida occitana que els acull. Pren després la paraula el nostre company, l'escriptor Ambrosi Carrion, el qual, en francès, adreça una salutació al maire, al S.F.I.O., i als partits catalans i espanyols que han enviat representacions a l'acte. Fa l'apologia del company Serra i Moret, presentant-lo com mestre del Socialisme en la doctrina i en la conducta. És fortament aplaudit.

S'aixeca a parlar Manuel Serra i Moret i es fa un silenci impressionant. Amb paraula clara i conceptes precisos fa una definició del Socialisme i de la seva missió humanista. Defineix la planificació econòmica, el Socialisme d'Estat i el Socialisme vital i funcional. El públic escolta amb atenció i llibratlla amb aplaudiments la diferència que estableix l'orador entre el dogma rígid i la vida social alentada per les forces del treball i la justícia distributiva portada a la superació amb la participació de tots en la producció i distribució i el gaudi de tots en la riquesa comú. Defensa la personalitat i la llibertat individuals i les essències del Renaixement fent veure el perill de l'estatificació rutinària i la planificació humana. Senyalava el perill d'una estatificació espanyola que no tindria en compte els trets essencials de la nacionalitat catalana. Combat l'autarquia i propugna una sana i científica distribució del treball per tal de reduir l'esforç de la producció i elevar el nivell de vida de totes les poblacions.

Demostra com la resistència a la crisi suscitada pel maquinisme, la democràcia liberal i l'aparició del Socialisme com a solució harmònica ha aixecat les forces de la reacció i ha provocat les dues guerres mundials, que ha polaritzat el món en dos imperialsismes joves. Explica el resultat de la segona torn de dos imperialsismes joves, d'una voracitat esfereïdora: el dels Estats Units i el de la U. R. S. S. El segon presenta formes més arbitràries que el primer, car sota el signe de la dictadura del proletariat obliga al treball esclau les poblacions de Finlàndia, Rumania, Hongria, Bulgària i, en part, Txecoslovàquia. Els monopolis establerts en tots aquests països a favor de la U. R. S. S. presenten caracter d'absorció de les riqueses naturals i les forces del treball de tots aquests països. Fa ressaltar les possibilitats de l'Europa occidental sota la direcció d'un Socialisme humà i recalcava les grans possibilitats d'una Unió Llatina, amb la Unió Francesa, Itàlia i les nacionalitats ibèriques comprènent a Portugal. Les declaracions del President Truman no ens interessan car no són res més que la reacció d'un imperialisme capitalista vigorós que controla la major part de la riquesa mundial i no té res més que perpetuar el seu domini. Cal que ens emancipem de l'imperialisme nord-americà i del soviètic sense prendre part en una competència que amenaça convertir el treu cop el món en flames.

La indiferència que a l'altre imperialisme senten pels grans problemes humans es demostra amb l'afinitat d'esperança davant el problema d'Espanya. L'únic

A TOLOSA

que els interessa és la posició estratègica de la Península com a clau del Mediterrani i de les grans rutes imperials. Aleshores fa un estudi concís de la situació interior i exterior d'Espanya fent notar la part important que ha jugat en el nostre conflicte el retard cultural i econòmic en que es debat el poble espanyol. La gent, adhue els republicans, viu encara de fanatismes i d'obsessió. Tot hom creu en miracles que no es produiran car la lògica mateixa dels fets indica que som nosaltres els que hem de resoldre els nostres propis problemes. Franco serveix servilment els anglosaxons i és un tòpic de propaganda per a la U. R. S. S. Malgrat tot, la grandesa de la nostra causa, més que l'aptitud dels dirigents, s'ha obert camí a les

dennació del règim bestial de Franco; la segona, de la ruptura de relacions diplomàtiques i econòmiques; la tercera, de la intervenció armada per a liquidar aquella enormitat. Fixeu-vos com costa de passar de la primera a la segona i com és més que difícil, gairebé impossible, que és passí de la segona a la tercera. Les accions altruistes no es concebeixen en règim internacional i en competències imperialistes i el cas de Mèxic, de França i algun altre país són excepcions que no poden donar més de si.

Es que no resta esperança? Què cal fer, doncs? El règim de Franco es corromp en la seva inhumanitat, en la seva esterilitat. Caurà, indefectiblement. Nosaltres hem de preparar-nos per

conferències de la O. N. U. de San Francisco i de Nova York. Però la solució internacional del problema espanyol comporta necessàriament tres etapes: la primera, ja assolida, de la con-

aquest moment i hem d'acceptar-lo en tot el que ens sigui possible. Però ha d'ésser les virtuts oposades al franquisme, les que ens donaran la força i l'aptitud per a reconquerir la

Pàtria i elevar-la al lloc que li correspon entre tots els pobles lliures del món. No oblideu per dur que sigui reconèixer-ho que mai no hi ha hagut cap guerra civil que acabés per l'extermi d'un o altre band. Totes acaben un dia o altre, amb una reconciliació, fins quan la injustícia és tan enorme i evident com en el cas d'Espanya. Ni podem matar tots els nostres enemics, ni ells poden tampoc matar-nos a tots nosaltres. Vindrà un dia que les passions s'aballiran i que tots comprendrem que hem d'embragar totes les energies en el treball de reconstrucció. No ens caurà cap rifa, ni se'ns obrirà altre crèdit que el de la nostra capacitat i del nostre rendiment a l'exili. I aquell dia podrem retornar a la llar i recomençar la tasca que ens oseeu que és la de fer rica i pròspera la terra que ens vegé néixer, amb un esperit purificat, amb una voluntat renovada, amb un determini segur que és el d'aixecar el sol del socialisme humanista per damunt de les passions i les follies que han escampat el dol i el dolor per les terres peninsulars i que poden convertir-se encara en la sement de dies lluminosos i de pau i de ventura pels nostres fills.

Una ovació perllongada va coronar les darreres paraules de Serra i Moret, el qual es vegé obligat a aixecar-se a saludar la concurrència. Després, M. Badiou va fer un feliç resum de la conferència, referint-se especialment a la primera part de la mateixa, i afirmant que Serra i Moret no era solament un mestre del Socialisme català, sinó un mestre del Socialisme mundial. Tota la premsa de Toulouse va fer-se eco d'aquest acte memorable.

A PERPINYA

Aprofitant la presència al Rosselló dels consellers del Govern de Catalunya, senyors Josep Carner, Carles Pi i Sunyer i Manuel Serra i Moret, un grup de catalans de diverses tendències polítiques organitzaren tres conferències públiques a la Lella Sala Aragó totes les quals es vegeren extraordinàriament concorregudes. La darrera fou la del nostre company Serra i Moret i era esperada amb gran expectació, particularment pels elements obrers que m'adreixen la vasta colònia d'emigrants catalans de Perpinya. Fèu la presentació del conferenciant el company sindicalista Vicenç Tarradell.

Els conceptes precisos, l'exposició clara i el llenguatge vívil del conferenciant posen el públic en tensió des dels primers moments. Diu que sap que parla a una emigració cansada, decebuda i propensa a l'escepticisme. No està, però, disposat a fer cap concessió a la demagogia, al derrotisme ni a una lírica banal que serveixi de cortina de fum per a dissimular els problemes que tenim plantejats. Per això ha escollit el tema espinós de "Les perspectives socials i econòmiques de Catalunya" per bé que sap que tots aquests problemes es resolen en un dilema polític. I fa la història de la Catalunya activa, no resignada amb el seu destí mediocre, que treballa i reix a vèncer la pobresa del seu sol i a bastir una indústria pujant; que tot i formant part d'Espanya no té accés a les seves colònies i que quan aquestes es perden definitivament passa a ésser colònia ella mateixa, ha de resistir les càrregues aclaparadores de l'Estat espanyol i és pastura de funcionaris i del lumpen proletariat espanyol i ha de portar el pes major de la màquina militar elxorca i esfixiant.

I es pregunta: «Per qui treballam? Quines son les nostres perspectives? No ens sortiria més a compte fer un va-i-tot i treure'ns de sobre aquesta camisa de força?» Analitza la situació econòmica de Catalunya i la compara a Noruega, Dinamarca, Holanda, Bèlgica i, sobretot, a Suïssa, països, alguns, d'igual extensió territorial, de poques riqueses naturals, i a vegades de molta més densitat de població. Les comparacions són eloqüents i ofereixen deduccions al·lucinatòries. Si l'esforç centenari realitzat per a crear una

riquesa precària l'haguéssim realitzat en altres condicions, no seriem un dels pobles més rics i més lliures d'Europa? Es just que cada vegada que hem aconseguït un triomf vinguin els vàudals a desposseir-nos del nostre treball i dels nostres estalvis?

Diu que la paraula "separatisme" es antipàtica i sembla indicar insolidaritat. Malgrat tot, en les circumstàncies actuals, Catalunya té el compromís d'honor de liquidar el franquisme juntament amb els altres pobles espanyols. Però quan aquesta empresa comú s'hagi realitzat, si no s'estableix una Confederació ibèrica que consenti el centre desenvolupament nacional caldrà plantejar les coses d'arcs i saber si hem de fer camí-plegals o si hem de decidir-nos per acabar d'una vegada aquesta tortura secular del nostre estrangulament. Diu que ell sempre ha estat separatista de l'Espanya feudal, militarista, clerical, latifundista i troglodita. N'és per temperament i per educació. No concebeix la vida apagada, miserable, desconectada del món que sempre ha seguit l'Estat espanyol i que cada dia el col·leca més a l'estil i al nivell dels pobles àrabs. Amb paragrafs eloqüents explica el nostre darrer desastre i diu que reclama solucions radicals. Diu que els israelites, seguint la línia del menor esforç, sofririen la diàspora, els progrms periòdics, la condició de ciutadans de tercera; tot, per anar tirant i per manca de cohesió. Va arribar el dia que va decretar-se el seu extermi i els portaren per milions, de viu en viu, als forns crematoris. Avui els fills d'Israel afronten amb coratge la darrera prova i, pesats a la tasca, han demostrat la seva voluntat de sobreviure, no solament amb una lluita acarnissada i una rebel·lió heroica, sinó amb la institució d'un col·lectivisme autòcton, nacional, que justifica el seu esforç, i és una lliçó de socialisme que mereix la nostra atenció i el nostre estudi.

Serra i Moret es pregunta: «Esperarem també que ens portin a les cambres d'extermi per a decidir-nos a lluitar per les nostres reivindicacions nacionals, socials i econòmiques?» És en aquest esforç compacte, decidit, coratjós, que Serra i Moret veu les altes possibilitats econòmiques i socials de Catalunya. No és que es faci il·lusions excessives. El nivell de vida del poble català, les seves institucions socials, les seves perspectives de progrés i de cultura, depenen de les seves condicions econòmiques. Però si l'esforç, en lloc de dedicar-lo a mantenir el parasitisme espanyol, es dedica a crear la nostra llar nacional, el nostre sentit col·lectiu, la nostra visió de justícia social, arribarà a ésser una qualitat i un exemple pels altres pobles. Aclarim els horitzons i la nostra imaginació farà el miracle. La nostra personalitat encongida, continguda durant centúries, és una promesa de futur. No tinguem por a les conseqüències. No ens lliurem a la vida fàcil ni a la il·lusió de que amb el nostre retorn a Catalunya tots els problemes se solucionen. Al contrari: el dia que tornem allà serà quan els problemes s'encetaran i quan hauré de resoldre les grans qüestions de fons. Acceptem, doncs, la lluita, creem el nostre concepte del món millor i anem a Catalunya a implantar-lo, amb esforç, amb sacrifici, però sense defalliments ni dubtes.

Serra i Moret fou objecte de repetides ovacions durant la conferència i al finalitzar fou calorosament felicitat pels organitzadors i els concurrents.

A PRADES

La magnífica idea de celebrar a Prades una Setmana d'Estudis Catalans va reunir a la xamusa vila del Rosselló una seixantena d'estudiants catalans vinguts de tots els indrets de França, per tal d'escoltar la docta paraula dels senyors Rovira i Virgili, Carles Pi i Sunyer, Ferran Culió, Josep Carner, el nostre company Manuel Serra i Moret i mestre Pompeu Fabra, el qual va donar proves de la seva vigoria a través de les sessions i excursions que varen realitzar-se. La Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya va aconseguir un veritable èxit pel qual cal felicitar-la, confiant que li servirà d'estímul per a prosseguir aquesta fructuosa tasca. Dos estimats companys nostres vingeren expressament de l'interior de Catalunya per tal d'assistir a les sessions d'aquesta Setmana d'Estudis.

La conferència lliçó de Serra i Moret va tenir la virtut d'atraure, ultra els estudiants, la gairebé totalitat dels catalans de Prades. La sala estava plena a vessar. Es referia a la Catalunya obrera i fou una exposició completa. Fent un inventari concís de la riquesa catalana pogué demostrar com tota es referia a les indústries de transformació adhue en les seves bases agrícoles i pecuàries que representen un esforç d'adaptació mil·lenari. Dací la importància del treball i del treballador que, si sempre són la principal riquesa de cada país, en el cas de Catalunya en constitueixen ben prop de la totalitat. Les rendes nacionals de Catalunya són, doncs, rendes de treball, que reclamen mercats exteriors de proveïment de primeres matèries i mercats exteriors de consum de la riquesa transformada.

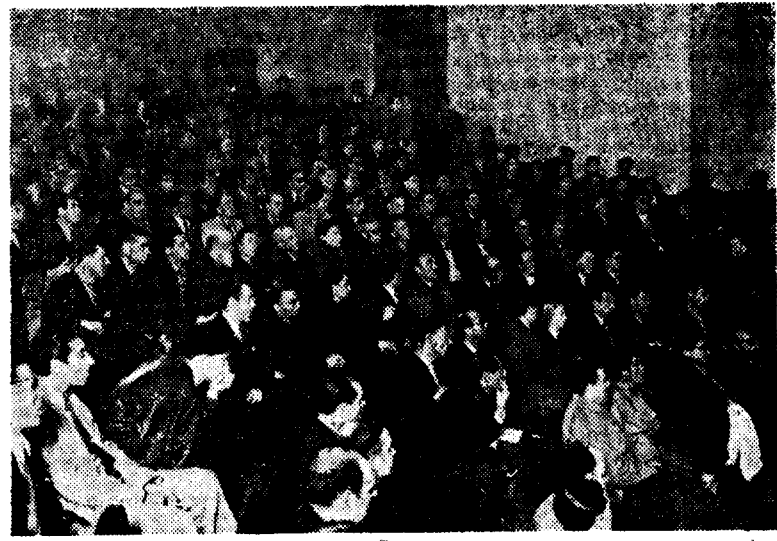
El potencial de nomie de Catalunya es polaritza entre els dos mercats i la seva força d'expansió depèn d'una tècnica molt perfeccionada, però, també de les virtuts del seu poble treballador que, fins a l'hora present,

han demostrat ésser el seu actiu més important. Dací que la vida individual i col·lectiva dels obrers sigui el capítol més important de la història de Catalunya, capítol que els historiadors clàssics havien negligit i que els moderns no han estudiat tampoc en la seva amplitud. Fa unes reflexions molt afinades sobre l'historicisme i explica com, en els darrers anys de la seva permanència a Catalunya, havia aconseguit interessar treballadors cultes en la tasca d'investigació històrica de les respectives localitats en l'aspecte social i industrial havent-se ja produït algunes obres estimables en aquest sentit.

El potencial industrial de Catalunya i la baixa natalitat dels catalans han fet que es produís una immigració constant, particularment nombrosa en les darreres dècades. Aquest fenomen ha deformat el desenvolupament normal de la mentalitat obrera catalana, en especial a Barcelona. L'esperit de sindicació, tan arrelat des dels temps dels gremis i germanorals de l'Estat mitjà, havia derivat vers un sindicalisme fet sovint de reivindicacions verbalistes, poc acomodats a les necessitats de la transformació social de Catalunya. Creu que és en part degut a aquest mateix fenomen que la indústria ha mantingut l'esperit d'artesanal i de petita burgesia. El resultat ha estat la baixa capitalització industrial i la manca de reserves econòmiques. Catalunya no té banca pròpia, però tampoc té ferrocarrils ni comunicacions pròpies i adhue les reserves hidràuliques i les línies de navegació han deixat d'ésser catalanes. La indústria catalana es troba completament a mercè de l'Estat espanyol i la ma d'obra catalana es troba constrenyida en les condicions d'un mercat de treball rudimentari i medieval com és el d'Espanya, sense possibilitats d'expansió. És veritat que hi ha diferència entre el nivell de

vida de l'obrer català i el d'Espanya, però encara és molt inferior al dels pobles industrialitzats i al que correspondria a la capacitat industrial de Catalunya.

D'altra banda malgrat la seva constant capacitat de lluita, el sindicalisme català, subjecte a influències estranyes, ha resultat moltes vegades negatiu. Hi ha una obra de cooperatives i de centres de cultura obrers que honoren els nostres treballadors, però aquests no han pogut desenvolupar l'obra de seguretat social ni la influència espanyola els ha permès de comprendre-la. Diu que ell no ha vingut a

fer doctrina, però que el comentari històric és obligat i preveu una major debilitat encara de les indústries catalanes i un desnivell més accentuat entre l'obrer català i el dels països més desenvolupats. Requeix l'atenció d'estudiants i tècnics davant d'aquest panorama depriment i acaba fent una crida als estudiants exiliats per a que tornin a Catalunya amb un bagatge científic i humà que ajudi efectivament al redreçament de les nostres classes laborioses i a la revalorització del nostre principal actiu que és el sentimient de treball i de constància que distingeix l'obrer català.

La conferència, clara i documentada, va tenir la virtut d'excitar l'interès de tots els concurrents i foren molts els que demanaren la paraula i requeriren ampliacions i aclariments sobre els diversos punts tractats. Fou una tarda animada i fructífera, una sessió memorable que no oblidarà cap dels assistents. El company Serra i Moret fou calorosament aplaudit i en acomiadant-se fou objecte d'una efusiva demostració de simpatia en la que prengueren part estudiants i catalans residents a Prades, destacant-se entre aquests, el mestre Pompeu Fabra i l'insigne músic Pau Casals.

